

6 Závěr

Tato diplomová práce popisuje daňovou soustavu České republiky a Švýcarska a snaží se o jejich komparaci. I když jsou obě daňové soustavy velmi odlišné, díky mezinárodním indikátorům se dají docela dobře srovnat. Švýcarský daňový systém je mnohem efektivnější než ten český, zejména co se týká *administrativní náročnosti*. V České republice zabere středně velkému podniku příprava a placení podnikových daní 930 hodin ročně, ve Švýcarsku to je pouze 63 hodin. Tento čas českou daňovou soustavu velmi prodražuje a činí ji nevýhodnou pro právnické osoby. Česká republika by se měla snažit o zefektivnění výběru daní, mělo by dojít ke změně zákona o správě daní a poplatků. Jak vyplynulo ze srovnání obou soustav, druhým velkým problémem je systém sociálního zabezpečení. Placení pojistného na sociální a zdravotní pojištění je opět velmi administrativně nákladné a samo pojistné patří svými sazbami k nejvyšším v Evropě. V budoucnosti by bylo vhodné zcela zrušit daň dědickou a darovací, neboť jejich výnosy jsou velmi nízké, administrativní náročnost však vysoká.

Pozitivním krokem směrem k modernizaci české daňové soustavy byla tzv. reforma veřejných financí, která snížila sazby daně z příjmů právnických osob a zavedla rovnou daň pro příjmy fyzických osob ve výši 15 %. Efektivní daňová sazba daně z příjmů fyzických osob se odhaduje na 23,1 %, což činí Českou republiku atraktivní zejména pro osoby s nadstandardními příjmy. Zákon o daních z příjmů je však nutno dále reformovat, zejména učinit ho srozumitelnějším a odstranit velké množství daňových výjimek. Kladně lze vnímat i fakt, že v daňovém mixu České republiky převládají nepřímé daně nad přímými. Zde je možné naopak doporučit Švýcarsku přesunout daňové zatížení od přímých daní k nepřímým, což je moderní trend daňové legislativy mnoha vyspělých zemí.

Co se týče švýcarské daňové soustavy, je zde možné doporučit reorganizaci určitých daní. Tak např. daň z nenastoupení vojenské služby se v ostatních vyspělých zemích nevybírání, neboť moderním trendem je přechod na plně profesionální armádu. Tuto skutečnost si uvědomuje i mnoho švýcarských občanů a je jen otázkou času, kdy bude k této záležitosti vypsáno referendum. V oblasti spotřebních daní zcela chybí daň z vína pro výrobky obsahující méně než 15 % alkoholu. Vína s vyšším obsahem alkoholu se zdaňují jako lihoviny. To je podle mě nežádoucí, neboť víno se takto stává cenově dostupným pro

kohokoliv, zejména pro ohrožené skupiny obyvatel (mladiství, nezaměstnaní). Takto nastavená daň vysílá do společnosti signál o zvýšené míře tolerance k určitému druhu alkoholu. V České republice je situace obdobná; z mnoha vinných produktů se daň vůbec nevybírání nebo se vybírání jen v minimální míře. Proto navrhuji pro Českou republiku zvýšení sazeb pro daň z vína a odstranění zákonných výjimek, pro Švýcarsko zavedení daně z vína. Co se týče kantonálních a municipálních daní, zde se mi jeví jako velmi zastaralá daň z hlavy nebo z domácnosti. Z hlediska volného pohybu osob v Evropské unii se zdá jako nepochopitelná a zcela určitě bude bránit dalšímu přibližování Švýcarska k EU.

V dnešní globalizované době probíhá daňová konkurence mezi jednotlivými státy, ve Švýcarsku však i mezi jednotlivými kantony a městy. Vzhledem k tomu, že Evropská unie se někdy sama označuje jako unie regionů, bylo by přirozené očekávat, že se jednotlivé daňové soustavy členských zemí rozvolní a jednotlivé regiony budou do určité míry disponovat daňovou suverenitou. Ta by byla pozitivní v mnoha ohledech. Částečně by vyřešila napětí vznikající mezi zástupci malých obcí a statutárních měst. Malé obce dostávají v ČR při přerozdělování daní výrazně méně peněz na jednoho obyvatele než statutární města. Udává se, že si města a obce v ČR ročně rozdělí 116 miliard korun, z toho téměř polovina plyne do rozpočtů čtyř největších měst Prahy, Brna, Ostravy a Plzně. V těchto aglomeracích však žije jen pětina obyvatel. Dále by mohla daňová konkurence pomoci při řešení strukturální nezaměstnanosti, jednotlivé regiony by mohly formou daňových pobídek přilákat investory na své území.

Švýcarsko je často nazýváno daňovým rájem. Ze srovnání provedeného v diplomové práci však vyplývá, že pro fyzické osoby je výhodnější být rezidentem České republiky než Švýcarska. Pro právnické osoby to platí naopak, celková daňová zátěž však závisí na daňových sazbách kantonu, ve kterém má společnost sídlo nebo místo skutečného vedení. Nelze tedy obecně říci, že Švýcarsko patří mezi daňové ráje. Po tlaku vyvinutém Evropskou unií navíc došlo v posledním roce k rozvolnění švýcarského bankovního tajemství, které dříve umožňovalo rozsáhlé daňové úniky.